

m most

Číslo 3/XVII

březen 2010

Proti dobrovolnému daru

JÁ JSEM, KTERÝ JSEM!

Bůh pravil Mojžíšovi: „Já jsem, který jsem!“ A dodal: „Tak řekneš synům Izraele: 'Ten, který jest, posílá mě k vám.'“

A ještě pravil Bůh Mojžíšovi: „Tak řekneš synům Izraele: 'Hospodin, Bůh vašich otců, Bůh Abrahámův, Bůh Izákův a Bůh Jakubův, posílá mě k vám!' To je moje jméno na věky, to je můj název po všechna pokolení.“

HROMNIČNÍ POUŤ – ŠTERNBERK 6. 2. 2010

Tak jako každý rok se ženy a matky z různých farností scházejí na tradiční „Hromniční pouť“ ve Šternberku, tak i letos se z našeho modlitebního společenství na ní vydalo pět maminek. Vyjeli jsme časně ráno, abychom se dostali na místo včas. Letos se toto setkání konalo v městském kulturním domě, protože probíhala rekonstrukce farního kostela. Pouť jsme zahájili modlitbou radostného růžence, mezitím byla i možnost přistoupit ke svátosti smíření.

V deset hodin začala mše svatá, kterou celebrouval P. Karel Vojtěch Koukal. Během mše se darovala svíce se symbolickou obětí matek. Tento starobylý zvyk obnovily matky a ženy ve Šternberku v 1. pol. 18. stol., kdy se Morava obávala pruského vpádu. V mnohých moravských městech se konaly prosebné pobožnosti za odvrácení nebezpečí. 1. února 1741 přinesly do kostela zvěstování Panny Marie dvě ženy voskovanou svíci, jako oběť Matce Boží, aby skrze její přimluvu byly jejich rodiny uchráněny od nepřátel. Svíce měla hořet při každé mši svaté po celý rok. Byla pak každoročně obětována v čase Hromnic.

Po společném obědě nás čekal duchovní program opět s Otcem Vojtěchem Koukalem na téma: Osobní modlitba v životě ženy a matky. Po přednášce následovala adorace, při níž se zpívaly písně a nechyběla ani společná modlitba za odpuštění: *Pane Ježíši, přicházíme k tobě takoví, jací jsme. Litujeme svých hříchů. Prosíme tě, odpusť nám. Zcela se ti odevzdáváme, Pane Ježíši. Přijímáme tě za svého Pána a Spasitele. Uzdrav nás, změň nás, upevni v nás vnitřního člověka. Milujeme tě Pane Ježíši, děkujeme ti Pane Ježíši. Chtěly bychom tě následovat každý den svého života. Amen.*

Závěrem adorace bylo odevzdání napsaných jmen dětí, jež byla napsána na připravená prázdná papírová kolečka, které jsme si před zahájením pouti připravili a takto je pak odevzdali do košíku. Tím byly odevzdány do Boží náruče, prostřednictvím více než 600 žen a matek různých věkových skupin nejen děti, vnuci, ale i manželé, snachy, zeti nebo i celé rodiny.

Ukončení pouti jsme společnou modlitbou prosili za obnovení národa. Závěrečné požehnání na cestu nám udělil Otec Koukal s dalšími přítomnými kněžími.

Modlitba za obnovu národa: *Otče, modlíme se za obnovu. Prosím, vylij svého Ducha na svůj lid a daruj nám nové vidění tvé slávy, novou zkušenost s tvou mocí, novou víru ve tvé Slovo a nové zasvěcení se do tvé služby, aby tvá láska mezi námi rostla a tvé království přišlo. Věříme, Otče, ve tvou ochranu proti úkladům ďábla, který chce zničit tvé plány a úmysly. Prohlašujeme tě Pánem v našich životech. Ať se stane vůle tvá. Amen.*

Za společenství matek A. K.

* * *

POSTNÍ DOBA

Na 1. postní neděli jsem si, místo nedělního odpoledne u televize, otevřel knihu Maxe Kašparů „O radostech lidské duše“. Náhodně jsem tak otevřel článek o dojmologii. Po přečtení tohoto článku mi přišla na mysl letošní popeleční středa. Ráno skoro plný kostel a večer - nabitý, ani v ty největší svátky v roce. Což je na první pohled potěšující dojem.

O čem ten článek, který jsem četl, byl? Třeba o tom, jak už děti školou povinné dělají na rodiče dojem, že se učí a když se nikdo z rodičů neřívá, tak vytáhnou pro ně zajímavější četbu, na střední škole tento trik dopracovávají, pokračuje se i na vojně při rajónech podle hesla „co je mokré, to je čisté“. Vstupem do zaměstnání se tento „talent“ rozvíjí.

Dojmologie funguje i v duchovním životě. Snažíme se udělat dojem sám na sebe, na lidi kolem i na Boha. Celý rok žiji jak pohan, do kostela chodím podle počasí, ke svátostem už vůbec ne, ale pro popelec přijdu pokaždé. Mám při tom dojem, že jsem dobrý katolík a lidé z kostela musí tohoto dojmu nabýt také!

V této postní době máme příležitost být opravdovými nebo dojemnými.

akolyta Jan

Misijní koláče 2010

Letos se již po desáté uskuteční v naší farnosti pečení misijních koláčů, které je spojeno s dobrovolnou sbírkou. Stejně jako v letech minulých se budou rozdávat po všech mších svatých koláče a jiné dobroty za dobrovolný finanční příspěvek. Za takto získané peníze budeme moci opět zaplatit školné a jiné důležité potřeby našim adoptovaným dětem v Ugandě a na Ukrajině. Akce se uskuteční opět na **4. neděli postní, tj. 14. března 2010**. Předem děkujeme všem, kteří nám pomohou ať už s pečením, rozdáváním nebo těm, kdo sami něco upečou a donesou na faru v sobotu dne 13. března v době od 18.00 do 18.30 hod. nebo v neděli 14. března v dopoledních hodinách.

Jakékoliv dotazy k připravované akci vám rády zodpoví:

Pavla Golasowská, tel: **604 223 971**

Michaela Wawreczková, tel: **723 027 833**

K zamýšlení

Po jmenování nového pražského arcibiskupa Mons. Dominika Duky přinesl Katolický týdeník č. 9 z 2. neděle postní rozhovor s odcházejícím arcibiskupem Miloslavem kardinálem Vlkem. Pan kardinál v něm mimo jiné dostal otázku:

Může být církev kompetentním kritikem státu, když stát platí její duchovní?

Pán kardinál odpověděl: Stát je neplatí, ale přerazděluje to, co získává z našeho majetku, který neprávem držel a dosud stále drží. Studie Vysoké školy ekonomické v Praze prokázala, kolik stát získal na majetku církve od roku 1948. Rozhodně nesmíme chápat almužny ze strany státu jako úplatek za to, že budeme mlčet, Je třeba směřovat k tomu, aby bylo jasné, že si své lidi, tedy zaměstnance církve, platíme ze svého.

Stokrát opakovaná lež působí dojmem pravdy. Církev není placena státem. To, co stát dává na její provoz je pouze částka z toho, co získává z drženého církevního majetku. Proč stát našim občanům neustále lže?

P. František

Zaslechnete-li dnes Jeho hlas ...

Tuto výzvu slyšíme v době svatopostní častěji než jindy. V titulku není celá, má ještě svoje pokračování: Nezatvrzujte svá srdce! Ve dvou liturgických obdobích jsme zváni se zvláštním důrazem k obnově a prohloubení našeho vztahu k Božímu slovu. Je to doba adventní, která je přípravou na slavnost Narození Páně a pak doba svatopostní, která je zase přípravou na obsahově největší a nejdůležitější svátky v roce - Velikonoce.

Základem vztahu dvou lidí je řeč. Lidé se setkají a těžko si představit, že při tomto setkání mlčí a každý se dívá na jinou stranu. Jistě, stojím-li v autobuse, nebo v obchodě, pak mě neobklopují vždy moji známí, se kterými si mám vždy co říci. Ale i v takové situaci při kratičkém setkání, nebo dokonce když se míjíme na ulici, prohodíme vzájemně pár slov. Člověk by ale neměl dopustit, aby jeho vztah k Bohu byl pouze rychlým míjením, při kterém by člověk udělal znamení kříže a utíkal dále. Známe dobře počátek listu Židům, ve kterém se praví, že mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim předkům. Ta slova by měli vyslovit i ti, kteří tu budou jednou po nás, protože Bůh promlouvá i k nám a to tím vzácněji, že k nám promlouvá skrze svého milovaného Syna, který ustanovil církev, aby mimo jiné mluvil velmi konkrétně a slyšitelně jejími ústy. Přitom pochopitelně základem Božího zjevení je beze sporu Písmo svaté.

Naši Otcové biskupové vyhlásili pastýřským listem o 1. neděli adventní program tříleté přípravy na jubilejní výročí 1 150 let od příchodu našich Slovanských věrozvěstů sv. Cyrila a Metoděje na Moravu. Oni nám přinesli ve srozumitelném jazyce Písmo svaté, abychom z této přebohaté studnice moudrosti nebes pilně vážili, - jak zpíváme v jedné dobře známé cyrilometodějské písni. Tento rok v tříleté přípravě Otcové biskupové nazvali opět Rokem Písma svatého. Není úplně novým poznatkem, že Písmo svaté čte i řada nevěřících lidí, protože, jak říkají, je tam mnoho moudrosti. Tím spíše by měl Písmo svaté číst a hlasu Božímu naslouchat věřící člověk, vždyť je to hlas milujícího Boha k jeho milovanému člověku. Je tady ale jeden docela důležitý bod: číst a naslouchat. Ono dvojí má něco společného. Při četbě vchází Boží slovo očima: díky zraku

a znalosti četby mohou číst. Může vejít i ušima: díky sluchu mohou slyšet. Ale co dál? Mnohokrát jsme v pokušení říci - ale to jsem už slyšel, či dokonce - to si pamatuji. Znovu opakují: ale co dál? Kam šlo Boží slovo dále? Při jídle přijmeme sousto a rozžvýkané a smíšené se slinou polykáme. Dále se už starat nemusíme, protože zdravý organismus si s ním poradí. Projde jícnem a střevy do trávicího traktu, kde proběhne výběr všeho životodárného, co potom tělo dále buduje. Druhá část postní výzvy „nezatvrzujte svá srdce“ ovšem připomíná, že neotevíráme-li Božímu slovu celou svou osobnost, celé svoje srdce, abychom Boží slovo přijali s takovou láskou, s jakou bylo Bohem dáno, nic v našem životě neobohatí, ani nezmění a to je velká škoda. Zatvrzelost srdce se v první chvíli nemusí zdát nějak nebezpečnou, člověk si dokonce namlouvá, že proti Bohu nic nemá a proti Božímu slovu taky ne, Písmo už četl, slyšel řadu kázání, byl na řadě rekolekcí... Ale naskytá se otázka: co si z toho odnesl pro změnu života vlastního? A to je přece vývoj směrem k Bohu až ke svatosti, která není fanatismem, ale jedinou originální podobou, ve které se může poznat i Bůh! (Jsme přece stvořeni k Jeho obrazu, nebo ne?) Proti zatvrzelosti srdce pomůže jedině: upřímné obrácení. Ovšem není všechno zlato, co se třpytí. Na to poukázal Pán Ježíš sám, když mluvil o tom, že ne každý, kdo mu říká Pane, Pane, musí nutně vejít do jeho království. V Obrácení totiž nejde o to, abych se naučil říkat Pane, Pane, abych hledal svoji realizaci, ale abych se učil plnit vůli nebeského Otce. Tu poznávám z Božího zjevení, ale taky z hlasu Církve. Zase bych mohl vzpomenout na velikou touhu mladého bohoslovce Karola Wojtyły vstoupit do karmelitánského kláštera. A kardinál Sapieha řekl kategoricky NE. A dobře, že to veden Duchem svatým udělal. Tehdy to mohlo být pro mladého bohoslovce velikým zklamáním, dnes víme, že bychom neměli velkého papeže Jana Pavla II. Kdyby tento bohoslovec měl zatvrzelé srdce, mohl vystoupit ze semináře, nebyl nijak právně vázán a nezávisle vstoupit do karmelitánského kláštera. Z toho vyplývá, že zatvrzelost srdce se nemusí nutně projevit v úplném odmítnutí Boha, ale třeba v tvrdohlavém výběru své cesty, kterou si myslím, že k Bohu dojde. Na tom

už pohořela řada lidí. Někteří nakonec zakládali svoje církve a měli pocit, že tím ohromí snad samého Pána Boha.

K obrácení patří taky ctnost důvěry. Bůh něco říká a já mu prostě věřím, důvěřuji, že je to dobré a prospěšné, protože „Bůh nechce smrti hříšníka, ale aby se obrátil a žil“. Tady je taky jeden dost zvláštní jev: co se týče Boha a Božích věcí, člověk doslova vyrábí všechny možné pochybnosti: je to opravdu tak, nevymýšlejí si to kněží, vždyť kněz v tom či onom nežije, jak by se mohl k tomu vyjadřovat... Však toho slyšíme nejednou docela dost. Ale na straně druhé přijede nějaký prodavač hrnců, vysavačů či dek, - a člověk hltá jeho vyprávění o tom, jak je ten hrnec bezvadný: můžete v něm současně vařit polévku, smažit řízky, péct štrúdl a ještě eventuálně div ne vyvařovat kapesníky... a člověk se upíše na „pouhých“ třicet či více tisíc. A až zjistí, jak dlouho bude muset splácet, tak se chytá za hlavu, - a není pomoci. Pak ještě zjistí, že v tomto hrnci se všechno dělat opravdu nemůže a že je k dostání normálně v obchodě za patnáct set...! Tak vidíme: U Boha bychom stále pochybovali, váhali, vyráběli nejrůznější pochybnosti a přijde člověk, kterého ani neznáme, nevíme, zda je odborník a doslova mu zobeme z ruky...!

Takže: vidět a slyšet ještě neznamená přijmout tak, jak Bůh chce. Budeme se tedy ve svém vlastním zájmu učit Boží slovo nejen číst, či slyšet, eventuálně pamatovat si, ale vpustit ho do srdce, důvěřovat mu. Pak můžeme čekat ovoce.

Bůh totiž neustanovil eventuální záznaky jako zdroj ovoce, ani žádné záznaky nikomu neslibil. A nám jde o přijetí největšího zárazku v dějinách vesmíru, kterým je Kristovo zmrtvýchvstání, protože v něm je obsaženo i naše vzkříšení z mrtvých a život budoucího věku.

P. František

Postní farní rekolekce

Od 21.3.2010 do 25.3.2010 proběhnou postní farní rekolekce. Rekolekční promluvy vyhlásí O. Adam Rucki. V tyto dny bude sloužena kromě obvyklých mší svatých rovněž mše svatá v 9.00 hodin.

ORĘDZIE OJCA ŚWIĘTEGO BENEDYKTA XVI NA WIELKI POST 2010

«Jawną się stała sprawiedliwość Boża (...) przez wiarę w Jezusa Chrystusa»

(Rz 3, 21-22)

Drodzy bracia i siostry!

Każdego roku przy okazji Wielkiego Postu Kościół zachęca nas do szczerego przeanalizowania własnego życia w świetle wskazań Ewangelii. W tym roku pragnę wam przedstawić parę refleksji, dotyczących rozległego zagadnienia sprawiedliwości, obierając za punkt wyjścia słowa św. Pawła: «Jawną się stała sprawiedliwość Boża (...) przez wiarę w Jezusa Chrystusa» (Rz 3, 21-22).

Sprawiedliwość: «dare cuique suum»

Najpierw poświęcę trochę miejsca znaczeniu pojęcia «sprawiedliwość», które w języku ogółu jest tożsame z wymogiem, by «dać każdemu to, co mu się należy – «dare cuique suum», zgodnie ze słynną formułą Ulpiana, rzymskiego prawnika z III w. W rzeczywistości jednak ta klasyczna definicja nie precyzuje, czym jest owo «suum», które należy każdemu zapewnić. To, czego człowiek najbardziej potrzebuje, nie może być zagwarantowane przez prawo. By mógł on cieszyć się pełnią życia, potrzebuje czegoś głębszego, co może mu być dane tylko darmo; moglibyśmy powiedzieć, że człowiek żyje miłością, którą może mu dać jedynie Bóg, bo stworzył go na swój obraz i podobieństwo. Z pewnością przydatne są i konieczne dobra materialne – Jezus sam zresztą uzdrawiał chorych, karmił tłumy, które za Nim chodziły, i niewątpliwie potępia obojętność, która również dziś skazuje setki milionów istot ludzkich na śmierć z powodu braku żywności, wody i lekarstw – jednak sprawiedliwość «w rozdzielaniu» nie daje człowiekowi całego należnego mu «suum». Tak jak chleba i bardziej niż chleba potrzebuje on bowiem Boga. Św. Augustyn pisze: Skoro «sprawiedliwość jest cnotą, która każdemu przyznaje to, co mu się należy (...) nie jest sprawiedliwością ludzką ta, która odbiera człowieka prawdziwemu Bogu» (De civitate Dei, XIX, 21).

Skąd bierze się niesprawiedliwość?

Ewangelista Marek przytacza następujące słowa Jezusa, które się odnoszą do toczącej się wówczas dysputy na temat tego, co jest czyste, a co nieczyste: «Nic nie wchodzi z zewnątrz w człowieka, co mogłoby uczynić go nieczystym; lecz to, co wychodzi z człowieka, to czyni człowieka nieczystym (...). Co wychodzi z człowieka, to czyni go nieczystym. Z wnętrza bowiem, z serca ludzkiego pochodzą złe myśli» (Mk 7, 15. 20-21).

Abstrahując od kwestii ściśle związanej z żywnością, możemy dostrzec w reakcji faryzeuszy stałą pokusę człowieka, żeby upatrywać źródła zła w przyczynach zewnętrznych. W wielu współczesnych ideologiach, jak dobrze popatrzeć, występuje ta przesłanka: skoro niesprawiedliwość pochodzi «z zewnątrz», to aby zapanowała sprawiedliwość, wystarczy usunąć zewnętrzne przyczyny, które uniemożliwiają jej urzeczywistnienie. Ten sposób myślenia – napomina Jezus - jest naiwny i krótkowzroczny. Niesprawiedliwość, owoc zła, nie ma jedynie zewnętrznych korzeni; rodzi się ona w sercu człowieka, w którym tkwią załączki tajemniczej zmowy ze złem. Psalmista z goryczą uznaje: «Oto zrodzony jestem w przewinieniu i w grzechu poczęła mnie matka» (Ps 51 [50], 7). Tak, człowieka osłabia wewnętrzna siła, która ogranicza jego zdolność do komunii z drugim człowiekiem. Z natury swojej otwarty na swobodną wymianę z innymi, czuje, że dziwna siła ciężenia popycha go do zamknięcia się w sobie, do wybicia się «ponad» innych i «przeciw» innym: jest to egoizm, konsekwencja grzechu pierworodnego. Adam i Ewa, zwiędzeń kłamstwem Szatana, gdy wbrew Bożemu przykazaniu sięgnęli po tajemniczy owoc, zastąpili logikę ufności w Miłość logiką opartą na podejrzliwości i rywalizacji; logikę tego, kto przyjmuje, ufnie oczekuje na coś od Drugiego –logiką tego, kto niecierpliwie zagarnia i postępuje według własnego uznania (por. Rdz 3, 1-6), co w rezultacie napełniło ich niepokojem i niepewnością. W jaki sposób człowiek może uwolnić się od tej egoistycznej skłonności i otworzyć na miłość?

Sprawiedliwość i sedita

Mądrość Izraela oparta jest na głębokim związku między wiarą w Boga, który «podnosi nędzarza z prochu» (Ps 113 [112], 7), a sprawiedliwością względem bliźniego. Wyraża to dobrze sedita – słowo, którym w języku hebrajskim określa się cnotę sprawiedliwości. Sedita oznacza bowiem, z jednej strony, pełną akceptację woli Boga Izraela; z drugiej –sprawiedliwość względem bliźniego (por. Wj 20, 12-17), zwłaszcza ubogiego, przybysza, sieroty i wdowy (por. Pwt 10, 18-19). Obydwa te znaczenia są jednakże ze sobą powiązane, bowiem dla Izraelity dawanie ubogiemu to nic innego jak należne odwzajemnienie się Bogu, który ulitował się nad nędzą swojego ludu. Nie przypadkiem Mojżesz otrzymuje tablice z Prawem na górze Synaj po przejściu przez Morze Czerwone. Oznacza to, że przestrzeganie Prawa opiera się na wierze w Boga, który pierwszy «wysłuchał skargi» swego ludu

i «zstał, aby go wyrwać z rąk Egiptu» (por. Wj 3, 8). Bóg słucha głosu nędzarza, a w zamian chce, by Go słuchano: domaga się sprawiedliwości względem ubogiego (por. Syr 4, 4-5. 8-9), przybysza (por. Wj 22, 20), niewolnika (por. Pwt 15, 12-18). Toteż aby żyć w sprawiedliwości, trzeba wyzbyć się złudzenia, że jest się samowystarczalnym, wyjść z głębokiego stanu zamknięcia, który jest źródłem niesprawiedliwości. Innymi słowy, konieczne jest «wyjście» w sensie głębszym niż to, którego Bóg dokonał przez Mojżesza - wyzwolenie serca, którego sama litera Prawa nie jest w stanie urzeczywistnić. Czy zatem człowiek może mieć nadzieję na sprawiedliwość?

Chrystus, sprawiedliwość Boga

Orędzie chrześcijańskie jest pozytywną odpowiedzią na ludzkie pragnienie sprawiedliwości, jak stwierdza apostoł Paweł w Liście do Rzymian: «teraz jawną się stała sprawiedliwość Boża niezależna od Prawa (...) przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą. Bo nie ma tu różnicy: wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej, a dostępują usprawiedliwienia za darmo, z Jego łaski, przez odkupienie, które jest w Chrystusie Jezusie. Jego to ustanowił Bóg narzędziem prześlągania dzięki wierze mocą Jego krwi» (3, 21-25).

Jaka jest zatem sprawiedliwość Chrystusa? Jest to przede wszystkim sprawiedliwość pochodząca od łaski, według której to nie człowiek naprawia, uzdrawia samego siebie i innych. Fakt, że «prześląganie» dokonuje się «mocą krwi» Jezusa, oznacza, że to nie ofiary składane przez człowieka uwalniają go od ciężaru win, ale gest miłości Boga, który otwiera się aż do końca, tak dalece, że bierze na siebie «przekleństwo», należne człowiekowi, aby w zamian obdarzyć go «błogosławieństwem», które należy się Bogu (por. Ga 3, 13-14). Natychmiast rodzi to jednak obiekcję: co to za sprawiedliwość, gdy sprawiedliwy umiera za winnego, a winowajca otrzymuje w zamian błogosławieństwo, które należy się sprawiedliwemu? Czyż nie jest zatem tak, że każdy otrzymuje przeciwieństwo tego, co «mu się należy»? W rzeczywistości to pokazuje Bożą sprawiedliwość, głęboko różniącą się od sprawiedliwości ludzkiej. Bóg w swoim Synu zapłacił cenę naszego wykupu, cenę prawdę ogromną. W obliczu sprawiedliwości krzyża człowiek może się buntować, gdyż uwidacznia ona jasno, że człowiek nie jest istotą samowystarczalną, ale potrzebuje Drugiego, aby być w pełni sobą. Nawrócić się do Chrystusa, wierzyć w Ewangelię oznacza

w gruncie rzeczy właśnie to: wyzbyć się złudzenia samowystarczalności, aby uświadomić sobie i zaakceptować własny brak - brak innych i Boga, potrzebę Jego przebaczenia i Jego przyjaźni.

Staje się zatem zrozumiałe, že wiara bynajmniej nie jest czymś naturalnym, wygodnym, oczywistým: potřeba pokory, by uznać, že potřebujú Drugiego, ktorý uwolni mnie od tego, co moje, by dać mi darmo, «co mi się należy». Dokonuje się to zwłaszcza w sakramentach pokuty i Eucharystii. Dzięki działaniu Chrystusa możemy dostąpić «większej» sprawiedliwości, jaką jest sprawiedliwość miłości (por. Rz 13, 8-10), sprawiedliwość tego, kto w każdym przypadku zawsze czuje się bardziej dłużnikiem niż wierzytelem, otrzymał bowiem więcej, niż można się spodziewać.

Właśnie dzięki temu doświadczeniu chrześcijanin stara się przyczynić do kształtowania sprawiedliwych społeczności, w których wszyscy otrzymują to, co konieczne, aby żyć na miarę własnej godności ludzkiej, i w których sprawiedliwość jest ożywiana przez miłość.

Drodzy bracia i siostry, uwięzieniem Wielkiego Postu jest Triduum paschalne, podczas którego również w tym roku będziemy wystawiać sprawiedliwość Bożą, która jest pełnią miłości, daru i zbawienia. Oby ten czas pokuty był dla każdego chrześcijanina czasem prawdziwego nawrócenia i intensywnego zgłębiania tajemnicy Chrystusa, który przyszedł, by stało się zadość wszelkiej sprawiedliwości. Z tymi uczuciami wszystkim udzielał z serca Apostolskiego Błogosławieństwa.

podpisany: **Benedykt XVI, papież**

Watykan, 30 października 2009 r.

CHARITA TRINEC

**VÁS SRDEČNĚ ZVE
NA**

**DEN OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ**

8. 3. 2010

OD 10.00 – 16.00

**ul. Lidická 1272
(u HOTELU STEEL)**

**TĚŠÍME SE NA SETKÁNÍ
S VÁMI**

Pastýřský list k první neděli postní 2010, kterým se vyhlášíje pastorační program

Milovaní bratři a sestry, vstupujeme do postní doby, která má být dobou intenzivnějšího duchovního života. Připravujeme se na hlavní svátky církevního roku – Velikonoce. Současně chceme dnes zahájit delší přípravu na výročí 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje. Víme, že oslava cyrilometodějských výročí před 150 lety znamenala velké náboženské i národní probuzení. Před padesáti lety byla tichým, ale mocným povzbuzením pro utlačenou církev. I dnes můžeme tato výročí využít k oživení církve v nových podmínkách. Cílem naší přípravy je tedy takové oživení a prohloubení naší víry, aby z ní měla užitek i občanská společnost, která potřebuje obrodu.

V pastoračním programu přípravy, který vyhlásila biskupská konference, je jmenováno pět základních bodů, které se týkají obrody a prohloubení křesťanského života a také dokončování již začatých děl. Jsou pojmenovány takto:

- Písmo svaté
- Homilie
- Katecheze
- Plenární sněm
- Zbožnost

Na všech budeme pracovat tak, jak komu přísluší. Dnes zahajujeme přípravu na výročí počátku našeho křesťanského a kulturního života, který je spojen s dílem soluňských bratří. Do cyrilometodějského výročí zbývají necelé čtyři roky. Tuto dobu rozdělíme na necelý vstupní rok a následné tříletí.

Vstupní rok, tj. tento, chceme věnovat Písmu svatému a učit se naslouchat Božímu slovu, které našim předkům zpřístupnili slovanickým překladem svatí bratři Cyril a Metoděj. Dnes se můžeme radovat z nového vydání Písma svatého určeného především odborníkům s názvem Jeruzalémská Bible. Během přípravy vyjde i liturgický překlad, na který jste zvyklí z kostela. Všem věřícím doporučujeme, aby zvláště v tomto roce často otvírali Písmo svaté, především evangelia. Tak budeme blízko Kristu, svému mistru, budeme mu naslouchat a jako učenliví žáci se budeme snažit uvádět jeho slova v činy. Nabídneme vám různé biblické programy, například způsob společ-

ného čtení Písma v malých společenstvích, kde se můžeme učit Božímu slovu správně naslouchat a porozumět i vzájemně se povzbudit duchovními zkušenostmi s Boží mocí v jeho slově. V této zkušenosti s Písmem svatým budeme pokračovat i v dalších letech.

Tříletí opřeme o to, co křesťana charakterizuje, tj. co nám sv. Cyril a Metoděj přinesli a čemu nás učili. Nikdo z nás se křesťanem nenarodil. Křesťanem se z Boží milosti každý stal. Stalo se tak ve křtu, a proto se budeme zabývat těmi sliby, které při něm zazněly a které každoročně o Velikonocích obnovujeme. První rok věnujeme svátosti křtu, druhý biřmování a třetí svátosti eucharistie.

Křesťan nežije dva oddělené životy – běžný civilní život a vedle toho život náboženských úkonů. Žijeme jen jeden celistvý život. Jedině tehdy, když do každého okamžiku, každého počínání a slova pronikne Duch lásky, který k nám přichází ve svátostech, stáváme se pravými a také přesvědčivými křesťany. Teprve, když se takový láskou prozářený a smysl dávající život promítne do našeho okolí, můžeme mluvit o tom, že druhým přibližujeme samotného Boha, či spíše, že je přibližujeme k Bohu.

Půst je doba příhodná pro nový začátek, pro práci na sobě, pro vlastní posvěcování i odříkání. V tom smyslu doporučujeme i zapojení do Postní almužny pořádané Charitou. Přejeme vám, abyste dokázali pokud možno denně si udělat chvilku ztišení, na kterou se budete těšit, chvilku setkání s Ježíšem, kdy v duchu usednete k jeho nohám jako jedni z učedníků a přečtete si několik řádků z evangelia. Přijměte je jako adresovaná právě vám a pokuste se osobně Pánu odpovědět. Možná při tom vzniknou otázky, možná něčemu neporozumíte. Pak to vezměte jako výzvu k dalšímu hledání. Tak půjdeme za Kristem společně a věříme, že už velikonoční oslava našeho vykoupení a Kristova vítězství bude pro nás novým obdarováním.

Na společnou cestu všem ze srdce žehnáme.

Váš biskup František Václav a ostatní biskupové Čech a Moravy

LÁSKA

Do kanceláře advokátní kanceláře dopadaly skrze velké okno ve francouzském stylu paprsky odpoledního slunce. Rozbíhaly se po pokoji a obzvláště krásné odlesky házely zlaté vlasy mladé advokátky. Nádhera. Kontrastem vůči tomuto výjevu byl výraz jejího obličej. Beznaděj. Očima přejížděla po složkách na svém pracovním stole. Již třetí rozvod tento týden, pátý tento měsíc, přičemž z něho uběhly teprve 2 týdny, honilo se jí hlavou. Na jednu stranu, ano, právníci mají práci, ale na druhou stranu, jak může takováto práce přinášet naplnění?! S hlavou plnou takových myšlenek sebrala kabátek a vydala se do ulic rozpálených květnovým sluncem.

Statistiky hovoří zcela jasně. Na Ostravsku se rozvádí každý druhý pár. Ale jak je možné, že zpočátku slibně vyhlížející lásky tak brzy zavane sním nebo na ně napadne silná vrstva prachu, kterou se ani jednomu páru nechce setřít? Má cenu v dnešní době hledět na manželství jako na něco smysluplného? Rozčarování nad takovou situací jistě neprožívá jen mladá advokátka, ale spousta dalších lidí, kteří se ve svém životě snaží lásku nalézt. Zvláště mladí lidé často bojují s myšlenkou, zda má láska ještě v dnešním světě nějakou cenu, vždyť mnoho z nich má rodiče, kterým to také zrovna nevyšlo nejlépe. Ale člověk je tvor, jež má ve svém srdci zapsanou, ať si to přizná či ne, touhu po nezničitelné lásce. Po lásce, která vydrží, po nezničitelné lásce, která naplní jeho život. A tak se potácí ze vztahu do vztahu, který tak často zevšední a ztroskotá již na malých překážkách. Zlomený a unavený, pod tíhou takovéto situace klesá k zemi a nemá chuť ani sílu vstát. Existuje tedy taková láska, kterou hledá?

Nad takovou otázkou si láme hlavu jistě mnoho filozofů a psychologů. Možná hodně lidí má pocit, že dnešní svět už od takových hodnot dávno upustil. Vždyť následky máme všude kolem sebe. Mnoho rozvedených párů, rozvrácené rodiny, zlomená

srdce dětí...Je nějaké východisko?

Nabízí se jedna možnost. Do světa, do života každého z lidí, může vejít opravdová láska s velkým L. Láska, která zapsala touhu po nezničitelné lásce do lidských srdcí. A takovou láskou je Bůh. Zvláštní, jak zřetelnou paralelu lze vidět mezi postupujícím „moderním“ světem, který odmítá Boha a mezi narůstajícím počtem rozvedených párů. Není snad toto zásadním bodem k zamyšlení? To ať uváží každý sám. Láska dala každému možnost se rozhodnout. Ale ať už se rozhodneme jakkoli, ta Láska neustále čeká a až ji nalezneme, naše srdce se plně ztotožní se slovy prvního listu Korintským apoštola Pavla, třináctá kapitola: „Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se a není domýšlivá. Nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit a nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždy se raduje z pravdy. Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska má naději, láska vytrvá.“ Když dovolíme této Lásce vejít do našeho života a necháme ji proniknout všechny jeho oblasti, naše vztahy a celkové bytí budou stavěny na skále.

Lucie Beliančinová

* * *

Zvěstování

*Něžný úsměv krásy halí plavé vlasy
jenž jak pramínky stékají po tváři
té, které oči rozzáří... zvěstování.*

*Srdce buší a láska tuší,
že převeliké divy
stanou se služebníci Páně.
A tak v pokoře na zkrížené
dlaně duše
odevzdává odpověď nebi,
poslu, jenž zvěst tuto přináší.*

*Jeho šťastná tvář hledí na oltář,
jenž náhle v lůně ženy tu je
a Beránek v Duchu Božím
se Otcí obětuje! AVE*

Rudinec Stanislav

Tábor pro děti

Stejně jako v loňském roce i letos pořádá naše farnost letní tábor pro děti ve věku 7 - 15 let. Tábor se uskuteční ve dnech 4. - 11. 7. 2010 na Orlím hnízdě (Pstruží).

Podnikneme společně „Cestu kolem světa“ a navštívíme spoustu zajímavých koutů naší planety. Počet míst je omezen, proto se s námi na cestu může vydat jen prvních 40 přihlášených dětí, takže se držte hesla: „Kdo zaváhá - nejede“. Uzávěrka přihlášek je 30. dubna.

Cena „exkluzivního pobytu“ je 1 200,- Kč včetně DPH. Vzhledem k „akční ceně“ nepohrdneme žádným sponzorským darem, ať už věcným či finančním.

Těšíme se na Vás!

Všichni vedoucí tábora

P.S. Odměna je jistá v nebi. (Pán Bůh zaplat! Naším sponzorským darem je obětovaný týden dovolené a neplacená služba.)

Program spotkań

- **Sobota, 13.3.2010** – Spotkanie Sympatyków Radio Maryja o godz. 14:30 w salce parafialnej. Przygotowanie do świątecznych życzeń.
- **Poniedziałek 15.3.2010** – Spotkanie z Pismem Świętym i Katechizmem o godz. 15:00 w salce parafialnej.

Serdecznie zapraszamy wstypkich parafian.

Pozvánka na pouť

Pouť k Panně Marii Bolestné v Licheni v Polsku se bude konat ve dnech 5. a 6. července 2010. Přihlášky a bližší informace lze získat v neděli 14. března v domečku.

Cena zájezdu je 580,-Kč.

Weekend dla seniorów

„ Kościół podkreśla ze szczególną radością, że również ludzie starsi mają we wspólnocie chrześcijańskiej swoje miejsce i są w niej użyteczni. Pozostają w pełni członkami wspólnoty i wezwani są do wnoszenia swego wkładu w jej rozwój poprzez świadectwo, modlitwę, a także - w miarę możliwości - działalność.“

Jan Paweł II

„ Wydadzą owoc nawet i w starości, pełni soków i zawsze żywotni, aby świadczyć, że Pan jest sprawiedliwy.“

Ps 92

W tym roku spotkanie seniorów odbyło się od 19. do 21. 2. w Domu Rekolekcyjnym w Czeskim Cieszynie. Uczestniczyli w nim seniorzy z różnych miejsc diecezji ostrawsko-opawskiej. Z parafii trzynieckiej przyjechało 10 seniorów ze Wspólnoty Sympatyków Radio Maryja. Główną organizatorką i prowadzącą była p. Mgr Mária Tvrda - koordynatorka wspólnot La vie Montante, pracownica Centrum dla Rodziny i odpowiedzialna za wszystkie akcje z seniorami w diecezji ostrawsko-opawskiej. Przewodnikiem duchowym był O. Cherubin Marian Kuczowicz, OFM z Jabłonkowa. Program, jak zawsze na tego rodzaju spotkaniach, był bardzo bogaty i urozmaicony. Zajęcia odbywały się nie tylko w Domu Rekolekcyjnym, ale także zwiedziliśmy kilka kościołów w polskim Cieszynie. Przewodnikiem była nasza Halinka Sadowska, która bardzo ciekawie opowiadała o historii kościoła filialnego pw. Św. Krzyża, który swoje powstanie zawdzięcza jezuitom, którzy przybyli do Cieszyna w 1670 roku. Zapoznała nas także z historią kaplicy pw. Św. Rodziny, znajdującej się na terenie klasztoru Sióstr Miłosierdzia św. Karola Boromeusza, którą wzniesiono w latach 1877 – 1878. Jako pierwszy zwiedziliśmy kościół parafialny pw. Św. Marii Magdaleny, który w obecnej postaci powstał na przełomie 18. i 19. wieku. Wcześniej kilka wieków istniał jako kościół pw. Narodzin Najświętszej Marii Panny przy klasztorze dominikanów. Kościół wraz z klasztorem uległ zniszczeniu w pożarze w 1789 roku. Klasztor dominikanów zlikwidowano, a świątynię odbudowano jako nowy kościół parafialny.

We wszystkich zajęciach towarzyszył nam O. Cherubin, który nie tylko odsłużył Mszę św. w kaplicy Domu Rekolekcyjnego, ale także wykladał na temat modlitwy i miłości do bliźniego. Oto kilka fragmentów

z kazania: „...Je to důležité přiznat, že jsme hříšní. Všichni potřebujeme obrácení. Abychom se obrátili k Ježíši a šli za Ním. Naše naděje je v Pánu.“Pouč mě o mé cestě, Hospodine, abych krácel v Tvé pravdě a ne v moji pravdě.“ Co je to pravda? V dnešní době pravda je důležitá a moc potřebná. Protože dnes je tolik falešných lidí, kteří něco jiného mluví, ale jinak žijí. My máme postupovat podle toho, jak nám říká Ježíš. Máme se dívat do hloubky Eucharistie, svátosti, a pak uvidíme, co nám dává Ježíš, čemu nás učí. Jsme dnes pozváni na hostinu, abychom společně slavili Eucharistii, abychom společně vytvářeli společenství. Eucharistie to je radostné dílo spásy, protože Ježíš obětoval sebe. Děkuje Pánu, že je pro nás lékařem naší duše...“

Fragmenty z wykładu: „...Věra a modlitba bez skutků jsou mrtvé. Děláme dobré skutky, pomáháme lidem a lidé nám pomáhají. Nemohli bychom žít a existovat bez pomoci druhého člověka. Sílu čerpáme z Eucharistie a modlitby. Radost z Boha a radost z lidí zvláště v obtížích je nejdůležitější záchranou. Tato radost vychází ze čtení Bible, z rozjímání a z mnoha zážitků. Věřící člověk vidí ve světě to pozitivní. Vnímá Boží milost mocněji než hřích. Proto není zlomen strachem a zklamáním, zůstává i v těžkostech klidným a nadšeným...“

Bůh stvořil člověka podobného sobě. Jsme zde, abychom plnili Jeho vůli. Tak často se modlíme „Bud' vůle Tvá“. A přece chceme někdy, aby Bůh plnil naši vůli a podle něj se řídil. Bůh mě stvořil, abych mu sloužil zvláštním způsobem. On mi předal určité dílo, máme být na svém místě a hlásat pravdu. ...

... Modleme se slovy Písma: „Velebím Tě, Pane, že tak podivuhodně všechno řídíš. Zázračná jsou Tvá díla, Tys stvořil i mne. V lůně mé matky jsi mě utkal, znal jsi mou duši. Ode dávna mé tělo Ti nebylo skryté. Tvé myšlenky mě viděly, než jsem byl stvořen. Mé dny jsou určeny dříve, než jsem jeden z nich žil. V knize jsou všechny zapsané. Jak hluboké jsou Tvoje myšlenky, Bože, a jak je jich mnoho. Kdybych je chtěl sečíst, bylo by jich víc než písku. A kdybych dospěl na konec, stále bych byl ještě u Tebe. Ved', Bože, mé srdce na cesty věčné, abych věděl proč zde žiji a kde je můj cíl. Amen.“

Diskusja byla bardzo interesująca, ponieważ O. Cherubin ma bogate doświadczenia z różnych miejsc postugi kapłańskiej.

Stużył na Ukrainie, w Białorusi, w Rosji, na Syberii ale także bliżej: w Jabłonkowie, w Boguminie, Libercu, Morawskiej Trzebowej a teraz ponownie w Jabłonkowie.

W niedzielę p. Mária Tvrda zapoznała nas z bardzo ciekawym wykładem MUDr. Jitki Krausowej z Olomuńca na temat „Stárnutí jako úkol“.

Oto główne tematy:

1. Co je pro mne stárnutí a stáří?
2. Přednosti a nedostatky třetího věku.
3. Dar stáří - Jan Pavel II
4. Poslání třetího věku.
5. Příprava na stáří

„ ... Důležitá věc není v tom zda můžeme dělat mnoho nebo málo, ale v tom, že se snažíme být pro Pána a lidí vděčnými za život, předávat vědomí, že jsme zdarma milováni.

Rubáš nemá kapsy. Odnášíme si jen co jsme odevzdali, darovali - jen lásku danou, přijatou. Láska je aktivní přání dobra druhému. Život je škola lásky. Stáří je vhodný věk pro dočist'ování a doučování...“

Dar stáří - Jan Paweł II - „... Kościół wie dobrze, że wiele osób zbliża się do Boga zwłaszcza w tak zwanym „złotym wieku“ . Zdobyte przez lata doświadczenia pomagają osobie starszej dostrzegać ograniczenie spraw tego świata i głębiej odczuwać potrzebę obecności Boga w życiu doczesnym. ... Dlatego powinni oni opierać się pokusom nostalgicznego zamykania się we wspomnieniach z przeszłości, która już nie wróci, lub wycofania się z zaangażowania w teraźniejszość z powodu nowych trudności napotykaných w świecie...“

W codziennym rachunku sumienia trzeba zatem postawić sobie jako podstawowe i zasadnicze pytanie: czy moim myśleniem, moimi uczuciami, moim zachowaniem kieruje miłość? Nie miłość własna, egocentryczna i samo-lubna, ale prawdziwa miłość, do każdego człowieka, na wzór miłości Chrystu-sowej...

Na pewno nikt z obecnych nie żałował, że ten weekend spędził w otoczeniu seniorów w Czeskim Cieszynie. Pozostaje podziękować O. Cherubinowi za to piękne Boże słowo i obecność w naszej nowej wspólnocie. Pani mgr. Márii Tvrdej za organizację całości, za ciekawy program i miły uśmiech dla wszystkich obecnych. Główne podziękowania należą do Pana Boga za wszystkie otrzymane dary w czasie weekendowego spotkania seniorów.

Irena Szymonikowa

Nedělní a sváteční liturgie v březnu

3. neděle postní (7.3.)

1. čtení: Ex 3,1-8a.13-15; 2. čtení: 1 Kor 10,1-6.10-12; Evangelium: Lk 13,1-9

Žalm: odp. Hospodin je milosrdný a milostivý.

Ref. Pan jest łaskawy, pelen miłosierdzia.

4. neděle postní (14.3.)

1. čtení: Joz 5,9a.10-12; 2. čtení: 2 Kor 5,17-21; Evangelium: Lk 15,1-3.11-32

Žalm: odp. Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.

Ref. Skosztujcie wszyscy, jak dobry jest Pan Bóg.

5. neděle postní (21.3.)

1. čtení: Iz 43,16-21; 2. čtení: Flp 3,8-14; Evangelium: Jan 8,1-11

Žalm: odp. Velkou věc s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost.

Ref. Pan Bóg uczynił wielkie rzeczy dla nas.

Květná neděle (28.3.)

1. čtení: Iz 50,4-7; 2. čtení: Flp 2,6-11; Evangelium: Lk 22,14-23,56

Žalm: odp. Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?

Ref. Bože můj, Bože, czemuś mnie opuścił?

Zelený čtvrtek (1.4.)

1. čtení: Ex 12,1-8.11-14; 2. čtení: 1 Kor 11,23-26; Evangelium: Jan 13,1-15

Žalm: ref. Kielech przymierza, to Krew Zbawiciela.

Velký pátek (2.4.)

1. čtení: Iz 52,13-53,12; 2. čtení: Žid 4,14-16; 5,7-9; Evangelium: Jan 18,1-19,42

Žalm: odp. Otče, do tvých rukou poručím ducha svého.

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně (4.4.)

1. čtení: Sk 10,34a.37-43; 2. čtení: Kol 3,1-4 nebo 1 Kor 5,6b-8; Evangelium: Jan 20,1-9 nebo při večerní mši svaté Lk 24,13-35

Žalm: odp. Toto je den, který připravil Pán, jásejte a radujte se z něho.

Ref. W tym dniu wspaniałym wszyscy się weselmy.

2. neděle velikonoční (11.4.)

1. čtení: Sk 5,12-16; 2. čtení: Zj 1,9-11a.12-13.17-19; Evangelium: Jan 20,19-31

Žalm: odp. Děkujte Hospodinu, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá na věky.

Ref. Dziękuję Panu, bo jest miłosierny.

Internetové stránky naší farnosti najdete na adrese
www.trinec.farnost.cz

Pořad bohoslužeb v březnu

- Neděle 7.3.2010 – 3. neděle postní; 6.30 a 10.00 česky, 8.00 a 17.00 polsky.
- Neděle 14.3.2010 – 4. neděle postní; 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky.
- Pátek 19.3.2010 – Slavnost sv. Josefa, snoubence Panny Marie.
- Neděle 21.3.2010 – 5. neděle postní; 6.30 a 10.00 česky, 8.00 a 17.00 polsky.
- Čtvrtek 25.3.2010 – Slavnost Zvěstování Páně.
- Neděle 28.3.2010 – Květná neděle; 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky.
- Čtvrtek 1.4.2010 – Zelený čtvrtek; ráno mše svatá není, 17.00 polsky, adorace v Getsemanské zahradě do 21.00.
- Pátek 2.4.2010 – Velký pátek; den přísného půstu od masa a půstu újmy; kostel bude otevřen od 14.00, v 16.00 pobožnost Křížové cesty a bezprostředně po ní začnou velkopáteční obřady, začíná nověna k Božimu milosrdenství, vše bude česky. Celonoční adorace u Božího hrobu.
- Sobota 3.4.2010 – aliturgický den; adorace u Božího hrobu do 17.30, modlitba Korunky k Božimu milosrdenství, svěcení pokrmů v 10.00 a 14.00.
- Neděle 4.4.2010 – Slavnost Zmrtvýchvstání Páně, Boží hod velikonoční; velikonoční vigilie začíná v 4.30; mše svatá v 6.30 není; 8.00 polsky, 10.00 česky a 17.00 polsky. V 16.30 adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a modlitba Korunky k Božimu milosrdenství.
- Pondělí 5.4.2010 – pondělí v oktávu velikonočním; 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky. V 16.30 adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní a modlitba Korunky k Božimu milosrdenství.
- Neděle 11.4.2010 – 2. neděle velikonoční (Božího milosrdenství); 6.30 a 10.00 polsky, 8.00 a 17.00 česky.
- Po celou postní dobu se koná každý pátek v 16.30 a neděli v 16.20 pobožnost Křížové cesty v tom jazyce, v jakém je sloužena nedělní večerní mše svatá. Ve stejném jazyce je i večerní páteční mše svatá, ranní mše svatá je pak v jazyce opačném.
- Každou postní neděli po mši svaté v 8.00 zpíváme „Gorzkie żale czyli rozpamiętywanie Męki Pańskiej“.
- V průběhu týdne mše svaté začínají v 6.35 a 17.00 hodin. V pondělí, středu, pátek - ranní česky, večerní polsky. V úterý, čtvrtek, sobotu - ranní polsky, večerní česky. Pozor na páteční mše svaté v době postní – večerní mše svatá je ve stejném jazyce jako pobožnost Křížové cesty, ranní pak v opačném jazyce.
- Každý čtvrtek po večerní mši svaté je

adorace Nejsvětější Svátosti Oltářní do 19.00 hodin.

- Každý první pátek je po ranní mši svaté výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní.
- Každý pátek vyjma prvního pátku je výstav Nejsvětější Svátosti Oltářní s modlitbou Korunky k Božimu Milosrdenství.
- První pátek v měsíci - litanie a zasvěcení Božskému Srdci Ježíšovu.
- Mše svatá v Domově pro seniory na Sosně je každý pátek v 15.30. Půl hodiny před začátkem mše svaté je možno přistoupit ke svátosti smíření.
- Mše svatá v Nemocnici Sosna je sloužena každou sobotu v 15.30. Přede mši svatou příležitost ke svátosti smíření.

Redakce neručí za jazykový sled jednotlivých mší svatých. Sledujte vývěsku v kostele!

Úmysly Apoštolátu modlitby – březen 2010

Nebeský Otče,

kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje obět sebe samého za záchranu světa.

Duch Svátý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mne silou ke svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou obět spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svátý Otec a naši biskupové na tento měsíc, aby ...

1. *Všeobecný úmysl:* Aby byla světová ekonomika řízena podle zásad spravedlnosti a poctivosti a s ohledem na skutečné potřeby lidí, zvláště nejchudších.

2. *Misijní úmysl:* Aby církev v Africe byly všude na celém kontinentu znamením a nástrojem usmíření a spravedlnosti.

3. *Národní úmysl:* Aby křesťané odolali pokušení konzumního stylu života a znovu objevili hodnotu postní kázně a střídavého způsobu života.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

Příští číslo MOSTu vyjde 4. dubna 2010. Příspěvky můžete zasílat do 24.3.2010.

most

Vydává Římskokatolický farní úřad v Třinci pro svou vlastní potřebu. Redakci tvoří: Stanislav Janczyk, Hana a Evžen Workovi, Iveta a Marian Kozokovi • e-mail: most@seznam.cz • Internetová adresa: <http://sweb.cz/most> • Vychází na počátku měsíce. Registrační značka MK ČR E 14453. K dostání v prostorách farního kostela. Grafická úprava a tisk: T-PRINT, s.r.o., Třinec